

Koopmanspolder

Daar waar het water
niet meer mocht komen.
Juist daar moest het gebeuren.
Aan de dijk, bij Andijk.

Daar waar mensen
het ooit hebben afgesneden van het (grote) geheel.
Gereguleerd binnen kaders en vaste peilen voor:
Bloemkool, Rode kool, Groene kool, Boerenkool,
spruitjes en schapen.
En natuurlijk was het goed.
Want het bracht ons welvaart en veiligheid.

Maar de waarde van
het meer was minder.
Want het logge waterlichaam
is geamputeerd, disfunctioneert,
verkeert in nood.
Het leeft maar half,
want vissen en vogels
zijn weg of gaan dood.
En zelfs de Europese doelen,
konden (tot nu toe) dit proces niet overrulen.

Hiep hoi! Wat is het dan fijn
dat er innovatieve dwarsdenkers zijn,
die oeverloos dromen over grenzen heen.
Durven verbinden, fysiek en samen
plannen beramen.

Die Voor- en Achteroever
met water verbinden.
Buisvijzel met vissen als vrinden.
En dan stoeien met peilen tot
de polder er Tureluurs van wordt.

En nu maar hopen.
Dat 'Koopmanspolders' zich zullen verkopen.
Dat polders en peilen zich samen verblijden
met poelen en plassen,
met sloten omgeven door grassen,
tot zelfs grazige weiden,
voor baltsende vogels en paaiende vissen.

Het landschap is opgefleurd,
want de recreant
staat regelmatig aan de kant.
En burgers en burens zitten lekker op het bankje
in de zon te turen naar Tureluren.

En wij, wij richten
onze peilen op deze vergezichten!

En dan nog even dit:

De kool is dus niet gespaard.
Kostbare landbouwgrond is onderwater gezet.
Het landschap is volgens sommigen ontaard.
Maar in de Wieringermeer
produceren we met water wel weer meer.

Roel Doef, Andijk 7 oktober 2016